

РЕШЕНИЕ

№ 5386

гр. София, 30.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 16.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2949** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр с § 9, ал.2 от Преходните разпоредби /ПР/ на Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на И. А. И., с адрес в [населено място] чрез пълномощника Е. М. Т. срещу изричен отказ, обективиран в Писмо с изх.№ СОА21-ГР94-5409/1 от 18.11.2021г. на кмета на Столична община /СО/.
С жалбата се твърди, че мероприятиято за което имотът е отчужден не е реализирано, като предвиденият за отчуждаване имот не е завзет и към настоящия момент се ползва от отчуждените бивши собственици. Изложени са твърдения, че неправилно кметът на СО е приел, че не са налице условията на § 9, ал.2 от ПР на ЗУТ. За праводателите на жалбоподателя било определено обезщетение с недвижим имот, което не е предадено на правоимащото лице. Иска се, съдът да постанови решение, с което да отмени изричния отказ, обективиран в Писмо с изх.№ СОА21-ГР94-5409/1 от 18.11.2021г. и да върне преписката за ново разглеждане, с указания искането да бъде удовлетворено.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендират се разноски. Ответникът – кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата в съпроводително писмо по изпращане на административната преписка до съда. Иска присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя възнаграждение. Софийска градска прокуратура не участва в производството.
Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено

следното:

Със заповед № РД-40-1349/27.10.1989г. на Председателя на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет /ИК на СНС/, на основание чл. 95 и чл. 98 от Закона за териториално и селищно устройство /З., отм./, по преписка № 2/1989 г. е отчужден недвижим имот с пл. № 716, кв. 12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица]. Недвижимият имот е бил съсобствен на Т. Н., Ранча Н., С. Н. и Б. Н.. Общата стойност на имота е определена на 9 416,31 лв., съответно за частта на Т. Н. и Ранча Н. са определени 4851.10 лева.

Със заповед № РД-41-237/26.01.1990г. на Председателя на ИК на СНС, въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-1349/27.10.1989г. по чл.98 от З., с която е определен начина на обезщетение на Т. Н. и Ранча Н. и на основание чл.100 от З. е определено обезщетение на лицата, а именно: апартамент № 27 на III етаж, вход Б, блок № 532,[жк]– V част, който се дава в полза на В. И. и апартамент № 59 на VII етаж, вход В, блок 532,[жк]– V част, който се дава в полза на Р. Т..

Със заповед № РД-41-271/02.1996г. на Кмета на Столична община въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-1349/27.10.1989г. на Председателя на ИК на СНС е определен в обезщетение на Р. Т. апартамент № 88, блок 9, м. [улица].

По искане на С. Н. и Б. Н., на основание чл. 102, ал.10 /отм./ от ЗС, във връзка с чл.75 от З. /отм./ е издадена заповед № РД-43-34/15.03.1996г. на кмета на Столична община, за отмяна на отчуждаване на недвижим имот с пл. № 716, кв.12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица].

Със заповед № РД-57-734/04.12.1998г. на кмета на Столична община, допълнена със Заповед № РД-57-482/14.02.2006г., последната изменена със Заповед № РД-57-7/20.02.2007г., е отписана от актовете книги за общинска собственост от Акт №326/09.06.1997г. на СО-район „Н.“ частта от имота собственост на С. Н. и Б. Н.. За останалата част от имота, а именно S ид.ч. от УПИ VI-716 в нов. кв. 87, стар кв.12,87, местн. „бул. С. Д.“, заедно с S ид.ч. от едноетажна жилищна сграда с общо застроена площ от 92 кв.м., е съставен акт за частна общинска собственост №1456/26.04.2007г. на СО-район „Н.“, преактуван от предходен АОС № 326/09.06.1997г. на основание чл.59 от Закона за общинската собственост. При влизане в сила на кадастралната карта за общинската част от имота е съставен Акт за частна общинска собственост №3171/12.02.2018г. на СО-район „Н.“.

Назначена е комисия със заповед на кмета на СО по искане вх. № 94-М-648/16.10.2007г. за отмяна на отчуждаването на S ид.ч. от ПИ №716, кв. 87 /стар 12/. С протокол комисията е констатирала, че не са налице изискванията на §9 от ПР на ЗУТ, тъй като със заповед по чл. 98 З. /отм./ на Т. и Ранча Н. са определени жилища, които са индивидуализирани със заповед по чл.100 от З. /отм./.

С писмо изх. № 1194-М-78-[07]/02.04.2008г. на Кмета на Столична община е отказана отмяна на отчуждаването на S идеална част от недвижим имот с пл. № 716, кв.12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, бивша собственост на Т. Н. и Ранча Н., поради частично проведени отчуждително-обезщетителни процедури.

По делото е налично писмо от 23.04.2021г. на [фирма], от което става ясно, че на 29.12.1989г. на името на Т. и Ранча Н. е открит блокиран жилищноспестовен влог с партиден № 460243 /нов № 6338230/ със сума в размер на 4851.10 лева, неденоминирани лева, като обезщетение за отчужден имот. Посочено е още, че влогът е прехвърлен на друг титуляр, а именно В. И..

На 04.05.2020г. между Столична община, от една страна и от друга страна Г. С. Н., Е.

Д. С.-Ф., С. Д. С. е сключен Договор на основание чл.15, ал.3 и 5, във вр. с чл.17, ал.2, т.3 и ал.5 от ЗУТ за определяне на идеални части на съсобственост, в съответствие с представен проект за изменение на план за регулация и застрояване в обхвата на УПИ VI-716 и УПИ III-719,720,721, м. „Н. 2а и 2б“.

ПРАВНА СТРАНА

Видно от заповед № РД-41-237 от 26.01.1990г. на председателя на ИК – СНС и заповед № РД – 41 – 271 от 02.12.1996г. на кмета на Столична община се налага извод, че за дължимото обезщетение на Т. П. Н. и Ранча Я. Н. са определени нови правоимащи лица, доколкото двамата са направили искане по реда на чл.102 от З. /отм./, като са посочили двама от своите низходящи, а именно: В. Т. И.– дъщеря и Р. П. Т. - син. Жалбоподателят И. И. е наследник на В. Т. И. и в това си качество е подал заявление вх. № СОА21-ГР94-5409/26.10.2021г. за издаване на заповед за отмяна на отчуждаването на процесния имот.

Жалбата е допустима. Подадена е в срок от адресат на оспорения акт, имащ правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия. Издаден е в предвидената от закона форма, мотивиран, съобразно изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК - съдържа фактическите констатации и правни квалификации, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление.

Правилно е приложен материалният закон, като е налице и съответствие с целта на закона.

Съгласно § 9, ал.1 от ПР на ЗУТ за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените разпоредби на глава пета, раздел I-ви от З., по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30.10.1998г., се прилагат отменените разпоредби на З. и отменения чл.102 от ЗС. Съгласно § 9, ал.2 от ПР на ЗУТ, в случаите, когато недвижимият имот не е завзет до същата дата, заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството по преписката се прекратява от кмета на общината със заповед. Съдържащият се в ал. 1 пасаж "производствата, започнали при действието на З. ..." сочи недвусмислено на извода, че тази разпоредба /§ 9 ПР на ЗУТ/ регламентира единствено приключване на започналите, но незавършени отчуждителни производства към момента на влизане в сила на ЗУТ. Именно поради това е налице и препращане към чл. 102 от ЗС и разпоредбите на З., както и ал. 3 на § 9 ПР на ЗУТ, с която се задължават общините и държавата ежегодно в бюджета да предвиждат средства за осигуряване обезщетяването на собствениците по ал. 1 на § 9.

Хипотезите на нормите на § 9, ал. 1 и § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ посочват кои са относимите за приложението им обстоятелства, които следва да бъдат предмет на установяване за прилагане на правните възможности, посочени в тях. Видно от съдържащието на нормата общото за двете хипотези е започнало, но неприключено при действието на глава пета, раздел I от З. /отм./ отчуждително производство и неизплащане на обезщетение. В първата хипотеза - тази на ал.1 е налице издадена

заповед за отчуждаване, обезщетението не е изплатено, но имотът е завзет до 30 октомври 1998г. В този случай правоимащите могат да искат приключване на производството чрез определяне и заплащане на обезщетението за отчуждения имот по З. /отм./, респ. чл.102 от Закона за собствеността. В хипотезата на ал.2 на § 9 от ПР на ЗУТ, производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от общината, т. е. фактичката власт все още се упражнява от собственика. В тази хипотеза последният има право да иска издаване на заповед за прекратяване на административното производство по отчуждаване.

Производството е незавършено тогава, когато или не е била издадена заповед по чл.100 от З. /отм./, когато е било предвидено имотно обезщетение, или макар и да е издадена такава заповед, конкретизираният имот реално не може да се предаде на правоимащия по независещи от органа обективни причини. С предаването на имота даден като обезщетение на отчуждения собственик, производството по отчуждаването е завършило и § 9 ПР на ЗУТ е неприложим. Или изискването е за висящност на отчуждителното производство и поради това на кмета са дадени компетенции такива висящи производства да бъдат прекратени от него. При липса на висящност, кметът не би могъл да прекратява отчуждителните производства.

Съгласно чл.100, ал.1 от З. /отм./ органът по чл.95 издава допълнителна заповед за конкретните обекти, включително принадлежащите им избени, тавански и други помещения, които се отстъпват като обезщетение, а на основание чл.103, ал.1 от З. /отм./ собствеността на недвижимия имот, отстъпен като обезщетение, се придобива по силата на самата заповед на органа по чл.95. В настоящия случай е издадена заповед по чл.100, ал.1 от З. /отм./, с която са определени конкретни недвижими имоти, които да бъдат придобити. На основание чл.103, ал.5 от З. /отм./ органът по чл.95 може до предаване на обекта да изменя влезлите в сила заповеди по чл.98 и 100 по молба на правоимащите с нотариално заверени подписи, когато се иска парично обезщетение вместо имотно, жилище с по-малък брой жилищни помещения, но не по-големи по площ от определеното, или промяна на местонахождението на жилището при условие, че инвеститорът е съгласен и че заповедта не засяга правата, придобити от трети добросъвестни лица. Тази норма е гаранция за получаване на справедливо обезщетение от правоимащите лица, като поискат изменение на заповедта при неполучаване на първоначално определеното обезщетение.

В конкретния случай със заповед №РД-41-271/02.12.1996г. е отменена заповед по чл.100 от З. /отм./ №РД-41-237 в частта ѝ относно ап.59 от [жилищен адрес][жк]и е определен в обезщетение на Р. Т. апартамент №88, блок9, м. [улица]. Придобиването на имота е осъществено по силата на издадената заповед. В останалата си част заповед № РД-41-271/02.12.1996г. не е обжалвана и е влязла в сила, относно определеното с нея обезщетение - апартамент №27 на III етаж, вход Б, блок №532,[жк]- V част, който се дава в полза на В. И.. Съгласно чл.270, ал.2 от ППЗТСУ /отм./ ако в тригодишен срок от влизане в сила на заповедта за отчуждаване на имота правоимащият е обезщетен само частично, той може да поиска да се направи нова оценка. Когато новата оценка е по-висока, правоимащият се обезщетява по нея само за остатъка от вземането си. Когато новата оценка е по-ниска, той се обезщетява по нея само за остатъка от вземането си, като надплатените суми не се връщат. Съгласно чл.270 ал.3 от ППЗТСУ /отм./ правоимащият може да се откаже да приеме плащане, направено след изтичане на тригодишния срок от влизане на заповедта в сила. В такъв случай

той е длъжен в тримесечен срок от съобщението по реда на Гражданския процесуален кодекс за внасяне на сумата да поиска да се направи нова оценка или да поиска заповедта да се отмени изцяло. Ако това не бъде извършено в посочения срок, плащането остава в сила. Действително по делото е приложено писмо от 23.04.2021г. на [фирма], от което става ясно, че на 29.12.1989г. на името на Т. и Ранча Н. е открит блокиран жилищноспестовен влог /прехвърлен на В. И./ с партиден № 460243 /нов № 6338230/ със сума в размер на 4851.10 лева, неденоминирани лева, като обезщетение за отчужден имот, но с оглед липсващите първични счетоводни документи за извършените операции по влога до 01.01.2010г., не става ясно към кой момент е направено плащането и дали същото е прието от титуляря му.

В настоящият случай отчуждителното производство е частично завършено с определянето в обезщетение на Р. Т. апартамент № 88, блок 9, м. [улица], в който е въведен във владение /арг. писмо, л.49/. Следва да се отбележи, че по § 9 от ПР от ЗУТ може и да се извърши частична отмяна на отчуждителен акт и частично прекратяване на отчуждително производство, но предпоставка за това е да не касае идеални части от имоти и обекти, а предмет на отмяната да е самостоятелен имот, какъвто не е настоящият случай. За разлика от реституционното производство по ЗВСВНОИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС, в производството по § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ не е регламентирана възможност за частична отмяна на отчуждаването, в какъвто смисъл е заявеното от жалбоподателя /арг. решения по адм.д. № 4224/2004г. на ВАС, адм.д. № 7793/2002 г. на ВАС/.

Предвид изложеното съдът приема, че липсват предпоставките за частична и/или пълна отмяна на отчуждаването. Жалбата е неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят следва да заплати на Столична община сумата от 100,00 лв. разноски по делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. И., с адрес в [населено място] срещу изричен отказ, обективиран в Писмо с изх.№ СОА21-ГР94-5409/1 от 18.11.2021г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА И. А. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], да заплати на Столична община сумата от 100,00 лв., представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: